

בדרכי אלמתינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עתות חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בនשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רוח הרואה 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגילון מופץ בכל בתים הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פנוי הלכה

נמצא בעמוד השלישי

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל התית

ויבאו האנשים על הנשים (שמות לה, כב)

מובא במנחת יהודה לモהר"ר יהודה גספרן זצ"ל על פס' זה: עוד חשוב במאן דאפיק קרא קידמות הנשים לאנשי בלשון ויבאו האנשים על הנשים, ולא אמר אחר הנשים. גם הוא היה לו לומד ויביאו. אך הנה ידענו מרבותינו זכרונם לברכה, כי כשחתאו האנשים בעגל, נעלו דלהותיהם ופירשו מהם באמון כי נשתחמו, וחזרו אחורי התקון ותשובה וכו'. (רבי משה אלשיך).

ויבאו האנשים על הנשים, פירוש, כי התכשיטים שהביאו מבית אביהם, אין מנהג העולם שהאנשים שליטים בהם בבלתי רשות נשותיהם. וכן התכשיטים שעשו האיש לאשתו, אין מנהג האשאה לשולט בהם בבלתי רשות הבעל. וכך האנשים והנשים הי בנסיבות אחת לתת תכשיטיהם לנדרבה. ואומרו על הנשים, רצונו שהאנשים קדמו לאנשיים, כמו מהר ארט על אפרים. וזה מעלה גודלה לנשים, שבუשיות העגל פרקו האנשים נומי הזהב בעל כרחן, ולנדבת המשכן היו הראשונות. או שלא רצו הנשים להאמין לבעליהם, לפי שכבר עשו העגל מתקשייטיהם, ולבן הלו עם. (מנחה בולולה).

ויבאו האנשים על הנשים מלמד שהיה הנשים מקדרמיין לאנשיים. לפיכך זכו הנשים של אותו דור יותר מן האנשים, שאלו נכנסו לארץ ואלו לא נכנסו. (מדרש הגadol). עכ"ל.

למונע מעלה הנשים הצדיקות, וכמה כחן יפה, ויעין עוד בעמוד הבא מה שהعلن על פס' בטח בה לב בעלה, ובבר שלמה המליך ע"ה (משליל לא) האריך באשת חיל ואמר 'בטח בה לב בעלה', צופיה הליכות ביתה ולחם עצות לא תא תאלל', 'קמו בניות ויאשרו בעה ניהלה'. והדברים צריכים ביאור, מדוע הקדים ביאור, מדווקע מה שינה הלשון בינויהם? ותרגומים יונתן פריש' קמו בנהא ויהבון לה טובא, בעלה ומשבחה, וגם לדבורי עדין צריך ביאור.

ונהנה המלבים בבבאיו כתוב: זיאשרו, ויהלה. האושר הוא אושר הנפש. כי מאושרת לעזה"ב עיי' בניה הטובים ומהוללת בעוזה"ז עיי' בעלה, עכ"ל. ולדבריו ניתן לומר, שמן שעוזה"ב הוא העיר ע"כ הקדים הכתוב את הבנים.

וראיתו להרב ימעם לווע' באחד מפירושיו לפס' אלו שכטב בוזה"ל: 'זלחם עצות לא תא תאלל', אע"פ שהיא טורתה כל כך כל היום והלילה, אינה מאריכה על שלחנה ונינה אוכלת הלחם בעצחות, וגם מזרות בניה לא להאריך אלא לחזור לתלמידים והם קמים מן השלחן ומארחים דבריה שנאמרים בכוונה טובה, עכ"ל. ופירושו עליה יפה עם מה שמצוין במדרשי בילוקוט משלוי לי'א על פס' אשת חיל וזול': מעשה ברבי מאיר שהיה ישוב במנחה בשבת ודורש, ומתו שני בניו. מה עשתהampus; הניחה שניהם על המיטה ופרשוה סדין עליהם. במושאי שבת בא רבבי מאיר מבית המדרש, אמר לה: היכן שני בניי? אמרה לו: לבית המדרש הלו. רבבי אמר לה: ציפיתי בבית המדרש ולא ראיתם. נתנה לו כס הבדלה והבדיל, הקריבה לפניו לאביו. ולאחר שאכל אמרה לו: רבבי שאלה יש לי לשאול. אמר לה: אמרי שאלתך. אמרה לו: רבבי, קודם היום בא אחד ונתן לי פיקדון ועכשוו בא ליטל, האם אחיזר לו או לא? אמר לה: בתاي, מי שיש לו פיקדון צריך להחזיר. תפסה אותו ביהו והעלתו לחדר וראה שני בניו מתים, התחל בוכה ואומר: בניי, בניי. באותו שעה אמרה לו: רבבי, לא כך אמרת לי שאנו צריכים להחזיר הפיקדון? כך יה' נתן וה' לך, יהיו שם ה' מבורך. אמר רבבי חנניא: בעניין זה נהממו ונתיישבה דעתו לך נאמר אשת חיל מי ימצא. איז' חמא בר חנניא מפני מה מותו בניו של רבבי מאיר בכת אחת. מפני שהוא רגילים להניח בית המדרש ועסקים באכילה ושתיה. עכ"ל. ומהו בין נבון מדווקע

נענשה גם אשתו בצדער זה, שהוא לה לדאג שיזדרזו ללימוד תורה.

ומכל זה מתבאר יפה מדווקע הקדימו את הבנים לבעל. ומהו נלמד כמה מהיבות הנשים וכמה גודלה מעלהן בחזוק הבנים ללימוד התורה, לדחוף ולעדרם לבב' יאחו, אלא ישכימו השכם בבורק לעורם ולדאוג לבב' ימשכו בתענוגות המאכלים והמשקים. ואשררי שבר הנשים שנותלות שבר ת"ת של בעלהן ושל בנים זו זאת אפילו אם נתעצלו בבית מדרשם.

لتג מרן הגר"י רצאל שליט"א בשער ה' ס' קל"ב ה'ז. מה שעוזגן בשער קהילות ליה לעניינים קודם פורים יער למחזית השקל", לא נגע בתימן, כי חובי זה אכן אלא טמן בית-המקדש. ומכל-כך כומני טוב לעשותך לחייב הישיבות ושאר מוסדות התורה חזוקים לעוזה, כי הם חיינו ואורך ימינו.

עלות שעררה לזריזות
ונחקרה לגירעות
ושרשא לשילימות
במי הפוררים נוכנה יוגרל פוטס

פתרונות לפRESET' כי תשא'
אחדה יידה! ענות' שמות לב. יה.
הזכה בהגלה: מתניה נהרי.
מי בתמונה: הרב סעדיה מוחרא.
הזכה בהגלה: מתניה נהרי.

מי בתמונה?

בן הפורים נוכנה יוגרל פוטס

מחידושי רבותינו

טעמי קריית פרשיות שופ"ה
מן הג"י רצאבי שליט"א

בשיעוריו השבועי פרשנת כי תשא התש"ע

אנחנו קוראים את ארבע הפרשיות, שקלים זכור פרה והחורש.

מצות שקלים אין לנו היום, כי היא קיימת רק בזמנן שבית המקדש קיים. אמנים הימים יש מנהיגים שעושים זכר למחיצת השקל, אבל מקור המנהג הוא מהאשכנזים, ובஸוף של דבר זה ננס גם אצל הספרדים, והם ננס גם אצל התימנים. וזה דבר טוב, כי היום מחזקים ביה את מוסדות התורה. טוב לעשות את זה ביל נדר, אפילו שabayotnu לא הנגן. זו לא הלכה, ברור שאין הלכה כזאת, אבל זו מצוה. אין לנו היום מחות שקלים אבל חוץ' בקריאת פרשת שקלים. גם פרה אדומה אין לנו היום. ואוטו הדבר פרשת החודש. אבל צריך להבין מה העניין לקרוא את הפרשיות האלה.

בשנה שעברה דיברנו בעניין הזה ועל ר"ת שופ"ה, שצריכים לשוזף את זה, להתעמק בוזה. לא נחזר על הדברים רק נזכיר את הביוון, שעריך להתעמק בפרשיות אלו, לשוזף פירושו הבדיקה עמוקה. בעברית של היום יש מוטעית במילה לשוזף. היום בעברית שוזף הכוונה משנה את הצעע, זו טעות של היום. גם לפה הפסק ששובתני המשמש, הכוונה היא שהחומר של השימוש משפיע. יש לו ראיות, וCMDOMNI כבר דיברנו על זה. העיקר, שצריכים להבין את הפרשיות האלה, את העומק שלהם.

יש שלושה דרכים להבין את זה. או שהכוונה היא, שנותעמק בזה ונראה מה חסר לנו. בין שאנחנו מוצאים במצוב שאין לנו את בית המקדש, אין לנו את מצות שקלים, אין לנו את הפרה, אין לנו את קרבן פטה, ושניחיל לוזה. שנוצר ש אין לנו את זה. ונשאר רק ונשלמה פרים שפתינו. מדברים, אבל בפועל זה לא קיים. יש עוד פירוש, שהוא בעצם בא להזכיר לנו את הסיבות. דהיינו, למשל פרשת זכור את אשר עשה לך עמלק, המטרה לעורר את הנפשות להילחם בו. הרי בפועל אנחנו לא יודעים מי עמלקי, אם נמצוא מישחו עמלקי. אם היינו יודעים, יש מצוה מן התורה למחות אותנו, אבל אנחנו לא יודעים מי זה עמלק היום. אם כן יוצא זהה רק דיבורים. אלא מאין, בשאותה קורא פרשת זכור את אשר עשה לך עמלק, אתה צריך לזכור מ'bאי את עמלק. וילחם עם ישראל בפרידים, שרטפו דיהם מן התורה. מה כתוב בפרשיות בسلح לפני ויבא עמלק, ויקרא שם המקומ מפה ומריבעה על ריב בני ישראל, ועל נסתם את ד' לאמר הייש ד' בקרבו אם אין,omid ויבא עמלק וילחם עם ישראל בפרידים. משל למה הדבר דומה אמורים חוץ', מלך שהיה לו פרדס והוא שם פירות מושביהם, וכדי שלא יכנסו שם העמיד כלב נשכן שישמו, והמלך ישב בעיליה, צופה ומביט מה קורה. פתאום הוא רואה את אחד השדים מנסה להיכנס לשם בלילה רשות. הוא לא ידע שיש שם כלב. הכלב קופץ עליו, קרע לו את הבגדים, והוא ברח ממש כל עוד נפשו בו. כשהמלך רוצה להזכיר לו, איך אתה עושה דבר זהה, תבקש רשות ותקבל, ומה אתה נанс בלילה רשות, המלך לא רוצה להלbin את פניו ולומר לו מה ננסת בלילה רשות, אז הוא אומר לו בעקיפין, רואית את הכלב הזה, הוא לא יודע שאתה חבר שלי, אם הוא היה יודע שאתה חבר שלו. והקב"ה מזכיר לנו את זה, כדי שנדע אותו כאילו שהוא מצטרע על שהוא קרה. וכך את אשר עשה לך עמלק, הכלב הזה שההנפלו עליו. ניסו את הקב"ה. מוזכר גם במסכת שביעים אנחנו אשימים על זה שעמלק בא. ככה בעקיפין. על ריב בני ישראל, היה ביניהם מחלוקת. ניסו את הקב"ה. מוזכר בוגם בפסקת קידושין, שהיא להם עון של מידות ומשקלות. או עון של חילול שבת. היו הרבה סיבות שגרמו לזה. ממילא הקרייה בזה בא להזכיר. אותו הדבר לגבי ארבע פרשיות. פרה אדומה, מה בא להגיד פרשת פרה? תבואה האם ותקנה צואת בנה, זה עון העגל. מי הביא לנו את המצווה של פרה אדומה, העגל. ממילא וזה בא בעצם להזכיר, ולכן שיק' גם בזמןינו. זה מהלך שני.

מהלך שלישי, שאפילו שאין לנו היום פרה אדומה, אבל עצם קריית הפרשה, גם גורמת טהרה. פעולה בשם ממעל. הקרייה גורמת לנו רנאית במשפט יתר, והוא לו לומר בקיצור בטהrah. גם צרך לדעת מה אמר ושלל לא יחסר, ולא אמר וממן לא יחסר, או לשן אחר כיווץ בזה. ומה בא לרמזו לנו בתיבת לב ובתיבת שלל.

ונראה לי בס"ד רמז נאה בזה, והוא כי תיבת לב ורמזות אל שלושים ותשעים נתיבות החכמה. ותיבת ושלל, בלבד, ו' החיבור, עולה בgmtaria ט"ס. לומר לך כי כל איש ישראל אשר זכה וויתן לו הקושש ברוך הוא אלה טובה ויראת אלדיים, אשת חיל עטרת בעלה, המניה לה לעסוק בתורה במנוחה ובהשקט, ונוטלת על שכמה את כל טרdot הפרנסה והחיים הגשמיים, הרי הוא זכה לשלושים ותשעים נתיבות חכמתה, ולא יחסר לו מלימוד הש"ס כלום. כי דעתו מושבת עליו ומחשבתנו פניה מכל טרדה, והוא יכול לשפט על התורה ועל העבודה.

וכן תמצא ראשי תיבות בטהrah בה' לב, הם אותיות בבל, רמז לתלמוד בבל. רמז כי בזכות אשתו אשת החיל, היה האדם חכם מופלא בתלמוד. וספרי תיבות בטהrah בה' לב,ulin בגמatria י"ה. רמז לאותיות שם י"ה, שהטיל הקושש ברוך הוא באיש ובאה, כלומר, אם זכו, אז שכינה (שם י"ה) בינהן. לא זכו, אש אוכלתן חס ושלום, כדאיתא בגמרא סוטה דף י"ז ובפירוש רשי' שם.

(פאר מלכות' למושדר סעדיה בן אור זצ"ל)

לרפואת ולזוג הган הרא"ג יחיאל בן יוסף גրפי בשכח"

בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר (משל' לא. יא)

יש להתבונן וליתן לב בדברי החכם מכל אדם שלמה המליך עליו השлом במקרא קודש הלו, מה טעם אמר בטח בה לב בעלה, כי תיבת לב נראית במשפט יתר, והוא לו לומר בקיצור בטח בה בעלה. גם צרך לדעת מה אמר ושלל לא יחסר, ולא אמר וממן לא יחסר, או לשן אחר כיווץ בזה. ומה בא לרמזו לנו בתיבת לב ובתיבת שלל.

ונראה לי בס"ד רמז נאה בזה, והוא כי תיבת לב ורמזות אל שלושים ותשעים נתיבות החכמתה. ותיבת ושלל, בלבד, ו' החיבור, עולה בgmtaria ט"ס. לומר לך כי כל איש ישראל אשר זכה וויתן לו הקושש ברוך הוא אלה טובה ויראת אלדיים, אשת חיל עטרת בעלה, המניה לה לעסוק בתורה במנוחה ובהשקט, ונוטלת על שכמה את כל טרdot הפרנסה והחיים הגשמיים, הרי הוא זכה לשלושים ותשעים נתיבות חכמתה, ולא יחסר לו מלימוד הש"ס כלום. כי דעתו מושבת עליו ומחשבתנו פניה מכל טרדה, והוא יכול לשפט על התורה ועל העבודה.

וכן תמצא ראשי תיבות בטהrah בה' לב, הם אותיות בבל, רמז לתלמוד בבל. רמז כי בזכות אשתו אשת החיל, היה האדם חכם מופלא בתלמוד. וספרי תיבות בטהrah בה' לב,ulin בגמatria י"ה. רמז לאותיות שם י"ה, שהטיל הקושש ברוך הוא באיש ובאה, כלומר, אם זכו, אז שכינה (שם י"ה) בינהן. לא זכו, אש אוכלתן חס ושלום, כדאיתא בגמרא סוטה דף י"ז ובפירוש רשי' שם.

סעדייה בן מנזר ז"ל, רפאל בן סעדיה
ויל, משה בן סעדיה ז"ל, תנכ"ה

לעלי' נשמת
תומר ישראלי בן יעקב
וואודליה בת מנשה

לרפואת
רדה בת עוז
תחי' בשכח"

בדרכיהם אתה...

קאת של תורה (ח'')

אבא שלם שבוי ז"ל התפלל בביתו וייחד יהודים. בתוכה, ציריך להיות שמה עמה בשבועות ימי המשתה, דהיינו שלא יעשה מלאכה ולא ישא ויתן בשוק, אלא יאלץ וישתה וישמח אתה יהודיו. וזאת לא רק כשהוא בחור, אלא אף אם הוא גרווש או אלמוני. אבל אם היה בעולה, וכן גרושה או אלמנה או יבמה, אין צורך עמה אלא בשלושת הימים הראשונים, אולם אף על פי שהוא בחור (למרות שימושים לומר בגלו שבע ברכות עד תום שבועות ימי המשתה, כדי ליל סעיפים ל"ז ל"ז). ומהזיר גרושותו, יש אומרים שאנו צריכים לשמה עמה אפילו ים אחד, ויש אומרים שעריך גם הוא לשמה שלושה ימים: עכ"ל.

ובעניין יצחק שם אמר "א כתוב ז"ו": האחרונים דנו בהרבה מינימאלאות איה אסורות ואיה מותרות, ורבו ביניהם חילוקי הדעות, כגון אם דוקא בפרהסיא אסור, או אף-CN. ואם דבר האבד מותר, וכן מלאכה שיש בה שמחה, או שהיא מלאכה קלה ואין בה טרחה ושיחוי, ואם להימנע גם מלכטוב, כי עיין באוצר הפסוקים ברוך י"ז נ"ט ובנהישואין כhalbכתם פרק ט"ז מסעיף ט"ז ובנטען גבריאל פרק נ"ז, ולכן לא נכنتי כאן לפרטים. ואילו עמוד על מנגינו זה, כי לפי המיציאות שם מטעם אחר החתן לא עשה שם כלום, והוא כמלך, וכל דבר היה מבקש משושבינו שיעשו לו, אפילו דברים המותרים בודאי, וככלעיל סעיף ל"ד. והוא הדין לגבי הכללה, כדלקמן העדה שנ"ד והלא. ובמקרים כאלה כשייש מחלוקת או ספק, אפשר לבקש מחילה מהכללה, שנצרך לזה דעת המקילים דמנהניא מחילתה, כדלקמן העדה שמ"ז. עכ"ל. ויעוש בהערות במקורות הלה זה.

המשך אליו בלא שבוע הבוא

שמחת חתן וכלה

כתב מרן הגראי רצאבי שליט"א בשעה אבה"ע ס' ר"ז הל"ח: הנושא בתולה, ציריך להיות שמה עמה בשבועות ימי המשתה, דהיינו שלא יעשה מלאכה ולא ישא ויתן בשוק, אלא יאלץ וישתה וישמח אתה יהודיו. וזאת לא רק כשהוא בחור, אלא אף אם הוא גרווש או אלמוני. אבל אם היה בעולה, וכן גרושה או אלמנה או יבמה, אין צורך עמה אלא בשלושת הימים הראשונים, אולם אף על פי שהוא בחור (למרות שימושים לומר בגלו שבע ברכות עד תום שבועות ימי המשתה, כדי ליל סעיפים ל"ז ל"ז). ומהזיר גרושותו, יש אומרים שאנו צריכים לשמה עמה אפילו ים אחד, ויש אומרים שעריך גם הוא לשמה שלושה ימים: עכ"ל.

ובעניין יצחק שם אמר "א כתוב ז"ו": האחרונים דנו בהרבה מינימאלאות איה אסורות ואיה מותרות, ורבו ביןיהם חילוקי הדעות, כגון אם דוקא בפרהסיא אסור, או אף-CN. ואם דבר האבד מותר, וכן מלאכה שיש בה שמחה, או שהיא מלאכה קלה ואין בה טרחה ושיחוי, ואם להימנע גם מלכטוב, כי עיין באוצר הפסוקים ברוך י"ז נ"ט ובנהישואין כhalbכתם פרק ט"ז מסעיף ט"ז ובנטען גבריאל פרק נ"ז, ולכן לא נכנתן כאן לפרטים. ואילו עמוד על מנגינו זה, כי לפי המיציאות שם מטעם אחר החתן לא עשה שם כלום, והוא כמלך, וכל דבר היה מבקש משושבינו שיעשו לו, אפילו דברים המותרים בודאי, וככלעיל סעיף ל"ד. והוא הדין לגבי הכללה, כדלקמן העדה שנ"ד והלא. ובמקרים כאלה כשייש מחלוקת או ספק, אפשר לבקש מחילה מהכללה, שנצרך לזה דעת המקילים דמנהניא מחילתה, כדלקמן העדה שמ"ז. עכ"ל. ויעוש בהערות במקורות הלה זה.

מהליכות

אבותינו

מנחים רבים השתקעו או נחלשו בדורנו ומה שנהגו אבותינו בתימן, עקב שינוי החיים או מסיבות רבות אחרות. אחד מהמנחים הוא "שבת התחלה" שנהגו לשמו עם החתן (והכללה) קודם החתונה, ומラン הגראי רצאבי שליט"א בשעה ס' ר"ז הט"ז העלה זאת ויעו"ש באורך עניין יצחק מקורות וטעמים למנהג שבת זו וביתר הרחבה על שבת זו וזויל:

נהגו לפתוח בשמחת החתונה, ה'תל' משבת שלפני החופה, והיא נקראת **שבת התחלה** (מה שנקראת בפי הציבור בלשון ערבית, שבת אל-בך). וביר רדאע נקראת השבת שלפני החופה, בשם שבת השושבין, או השושבין, כי עיין בkol שsson דר תרצ"ז, ולকמן הערכה קט"ז ד"ה אמן. ונראה כי זה על שם שבאים או להתראה רך יידי ורעדיו, מה שאין כן בשבת התחתונה שבאים כולם. או על שם מה שמאין החתן הולך אלא שושבין, ועיין לקמן התרם בהלכות שבת ימי המשתה סעיף ל"ג. למרות שביעית צנעה גסcken אין הולך אלא שושבין מאו, ואפיילו הכבי אין קורין אותה כך, אלא שבת התחלה. והטעם לשמתה שבת זו, מובה שם בנטען גבריאל פרק ג' סעיף י"א בשם אמר פינחס, על פי מה שאמרו בזוהר הקדוש [פרשת נח דר ע"ה ע"ב, ופרשת יתרו דר ח"פ ע"א] דכל ברכאנן דלעילא ותרטא, ביום שבעה תליין. על כן מעורדים שמחה והשפעה לסייען ומיל טוב שהיה בשעה טובה ומוצלחת. שבת זו, כוללת כל החתונה, ולפי מה שהיא השבת לנו יהיה אחרכך יעוז. וכעין וזה הביא מהר"ץ בעץ חיים חלק א' דר קל"ח ע"א טעם שתיקנו לעלות שבעה גבריא בשבת, שם נאנס ולא שמע ברכו ביום החול ישם בעט מן המברכים, לפי שהשבת כולל כל השעה ימים יעוז". וזאת על ידי שימושים מQUIT מקרוביהם וידידיהם, להתראה ולסעוד עמהם בבית אבי החתן ויש שנהגו כן גם בבית אבי הכללה בלילה שבת, ובפרט בסעודת שנייה בבוקר, וביותר בסעודת שלישית שאחרי מנחה, ושרים ייחדי שירי שבת כנהוג. ובמושגאי שבת הוא העיקר, כי אחורי שמתפללים ערבית שם ומבדילים, באים קהן גדול לשמה את החתן. מושיבים אותו בראש המסובין ומדליקים לפניו שתי נרות גדולים שלשוחה בתוך פמוטות גדולים, וכל הפותח נר אחד במאצע החדר סמוך לקיר, כשהסבירותיו הרבניים וחסובי הקהל, ומאריכים כמה שעות בשירות ותשוחחות וריקודים, בשמחה רבה גילה ורעה לבבוד המצווה. ויש נהגים שבת חילה עמוד ומלביש את החתן, הרב הגדול שבנכזאים, בגדים מיוחדים ויקרים לכבוד ולתפארת ומעיל גלאיה", ומפתח מצער", וכן "זוק וכראתה", ואומרים אז קלות. הראשון שבחם, והליריה קול שzon וקול שמחה קול חתן וקול כלה, קראו ידים ועל זו בחתונה וכו'. ועתה בארץ ישראל, בטל המנהג של שמחה זו במצואי שבת, או נצטמצם: עכ"ל.

עלילי נשמה חיים בן יהיא נהרי ז"ל, אודיאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעד בשאדי ז"ל, יוסף בן יהיא נהרי ז"ל, ר' אברהム בן יצחק דוד טביב ז"ל,

יפה בת יהיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב עוזרי בן שלמה שרעבי זצ"ל נולד בצענאה בשנת ה'תרע"א. רבותו הרב אהרן הכהן ובן הרב אברהם, והרב סעד עוזרי.

עליה לארץ בעלייה הגדולה והתגורר בירושלים.

הקים בית הכנסת בשנת ה'תש"ב המכונית 'בית יהודא' והעיר שיעורים בתמידות שלא עמנ'ן לקבל פרס.

ביתו היה פתוח לרוחה, ועסק בצריכי ציבור וגם בהשכנת שלום.

נפטר בירושלים כ"ט כסלו ה'תשנ"ה.

תנצב"ה.

התודה...

הברכה...

לאשה היקרה והחשובה, אך
היא צנועה לשורה ורבקה,
ומעשיה ידיה יהלotta, לחוק
התורה וגפרט תשב"יר השומרים
מסורת אגוטינו העמינה,
מרתני בן שלם תעדי'
מנשים בעגל תנורך
ידיך שייטמלא כל משאלות
לבה לטוכה, ותעריך ימים ושנים
בעראיות איננה ועהורא מעלי'א
וועצה שלל ורעה יהו כמותה,
אליך

הערות, האורות ותשבות לחידות
ויתון לשולח לפקס: 03-9130009
או במייל:
e0504150896@gmail.com

תפארת בניים

מנצע לומדים בה坦זה, נכתית
וכתלמוד תורה אשר מתקיים
בתקופה זו לכל תלמידי
הכיתות, אלה בגדרה נפרטים

סט

חומישים נזוללים תורה אבות
התלמיד המתמייז
מיסיס חסיד וויי
כיתה כי
אשריכם תלמידי חכמים...

תלמידי כיתות ח"ה שזכו
לסיים חמישה וכינאים יהוה
מייה, נחום, חבקוק וצפניה
נסעו להתפלל ולעשות סיום על
קבוע של חבקוק הנכיא,
ומשם המשינו לשמעו
על קדושת יהודי תימן
מפי מארי אורי סולמן
שליט"א מה"ס ישירות
גבלותי במושב אחיהוד,
ולאח"מ עשו סעודת
סיום מכובצת

"עטרת חיים"

לשנין תורה ק"ק תיכון - אלעד
רחל' הרוא"ש 2 טל' 03-9097022
בשישיא ובכובנותו צו האנו דרב מישק מילא
בראשות רוח אללו דהורי שליט'א

לק"

זה הזמן להוסיף בקדושה, ב תורה וביראת שמי טהורה וצופת,
עם שמירת מסורת אבותינו הקדושים.

הודעה בדבר רישיון לשנת הלימודים תשפ"ג

הננו להודיע לציבור בני התורה כי נפתחה ההרשמה
לשנה"ל תשפ"ג הבעל"ט

לגני הילדים גילאי 3-4-5

לכיתות התלמוד תורה

ב'עטרת חיים' שומרם על קדושת הילדים
בסבוז הסעוט למוסדות, לנושאים חדשים
פרטים בפ"ל: 050-4150896, באדיבות המורים הירחים

יש להגיע למזכירות הת"ת רחל' הרוא"ש, או להתקשר טל': 03-9097022

אין בהרשמה התחייב ל渴בלת התלמיד | קבלת התלמיד מותנית באישור ועדת הקבלה

לזש"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק
שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה